Publicație a județului HUNEDOARA
Lumea de azi
PUBLICAȚIE DE ANALIZĂ ȘI INFORMARE
ANUL VI NR. 47, 2008 PREȚ: 1 LEU

Dosar Lumea de Azi
Morțile misterioase ale Generalilor Securității Pag.6-7

Noul Mers al Trenurilor 2009 Pag.4

Anul în care a renăscut Gimnastica și a murit Corvinul Pag.10

REDESCOPERIREA BUCURIEI

Se spune că de Sărbătoarea Crăciunului porțile cerului se deschid larg pentru toți trăitorii întru credință și datini, iar oamenii lasă deoparte stresul, înverșunarea, crisparea și redevin, fie și numai pentru câteva clipe, mai buni și mai toleranți cu cei din jurul lor. La români apropierea sărbătorilor nu aduce însă acel ocean de bucurie și generozitate pe care-l întâlnești la tot pasul în alte țări europene, fapt ce stârnește adevărate dileme turiștilor străini obișnuiți să trăiască în alt mediu. Am uitat să ne bucurăm de Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, de minunile care ni se întâmplă zi de zi, în pofida greutăților și nevoilor de tot felul. Pentru că și comunismul a ucis multe tradiții și reflexe, dar n-a reușit niciodată să suprime bucuria de a fi a românilor, acel tainic ritual al sărbătorilor oficiat de multe ori în tăcere, dar cu tainică venerație.

"Unde-s zăpezile de altădată?" m-aș întreba la câteva secole după Villon, dar răspunsul rămâne undeva suspendat în eter. Pentru că sănătatea morală a unui popor își trage seva și din stabilitatea economică și păstrarea tradițiilor ancestrale. Redescoperirea bucuriei, ca un act colectiv și nu ca un caz izolat ar fi un prim pas al regăsirii de sine pentru românii cunoscuți îndeobște ca niște oameni veseli și optimiști, care știu să facă din ceva bici și apoi să plesnească, cam prin orice colț de lume au ajuns. La noi, nu se mai poate?

DANIEL MARIȘ

PLUGUŞORUL HUNEDORENILOR

*Aho, aho, copii şi
fraţi,
Iute anul adunaţi
Şi cuvântul mi-
ascultaţi
De-alegeri abia
scăpaţi*

*Că la „generale”, frate
S-a minţit pe apucate
Şi-ai noştri alegători
S-au dus la votat de
ciori
Sictiriţi de vorbe, frate
Cine poate oase roade;
Ia mânaţi odată-n cor
La ei şi la mama lor !*

*Politicienii, frate
Se tot bat pe apucate
Căci la uninoinal
S-a cam sărit peste cal
Liberalii au dat papuci
Să-i votezi ş-apoi să
fugi,
Pesediştii mai abili
Au promis chiar şi
maşini
Fără taxe verzi, măi
frate
De doi ani mereu
dublate,
Pedeliştii în plină
criză
Dau guvernul, mare
miză,
Dă-i o sărăcie, vere
Că n-ai bani de nici o
bere,
Ia mai mânaţi, măi
Să se-audă peste văi
Că-n judeţul
Hunedoara
Greu mai vine
primăvara,
Nu sunt bani pe la
comune
E buget de recesiune,
Alegătorii tot aşteaptă
Să le torni asfalt la
poartă,
Şcolile nu-s toate
pline,
Dispensarele-s
ruine,
Nu e gaz şi nu-i nici
apă
Europa mai
aşteaptă,
Sunt bani de
comisioane
De la cei ce fac
betoane
Şi lucrări de
mântuială
Pe la nu ştiu care
şcoală,
Căci de la modernizări
Se fac hoteluri peste
mări
Iar moşiile cresc iute
Pline cu vite cornute
Pe tărâm american
Din ciolan
hunedorean.
Uraţi măi
Hăi, hăi !*

*Viaţa nu-i plină de har
Pentru bietul
pensionar,
Preţurile cresc
într-una
Cum trece ziua şi
luna,
Apa-i tot mai scumpă,
vere*

*De parcă-i lapte şi
miere
Pe la Apaprod pe plai
Se trăieşte ca în rai
Iar un director mişel
Are casă şi hotel
Că e gras comisionul
Când e liberal
baronul,
Mână frate cât mai
poţi
Să se ducă iute toţi !
De căldură ce să zic:
Neamţu-i neamţ
scoate profit
Şapte piei ia de pe tine
Mânce-l anul care
vine;
Ca şi gigacaloria
Ce vine de la Mintia;
Iar impozitele-s mari
Vai ş-amar de ei
bişniţari,
Mânaţi, măi !*

*Guvernanţii an de an
Ne-au momit cu un
ciolan
Şi cu primul Tăricean
C-a venit Badea
Traian
Şi l-a pus pe Boc la
ban;
Unde-i fraţilor
speranţa
Că mai dulce fi-va
viaţa ?
Ţara plină-i de şomeri
Dreptate nu poţi să
ceri,
Mint aleşii toţi ca unul
Până pot să tragă
tunul
Şi s-adune-n conturi
grase
Bănet pentru zece case
Mierea-ntr-una să le
curgă
Numa'-n propria lor
pungă.
Mânaţi mama ei de
viaţă
Că iar ne-au minţit în
faţă
Hăi, hăi !
Aho, aho, copii şi
fraţii
Iute anul adunaţi
Şi cuvântul mi-
ascultaţi
Chiar de grele vremuri
vin
Să ne mai şi înveselim
Căci o viaţă noi trăim
Să uităm de toţi şi
toate
Cum dau iama la
bucate
Şi să închinăm la
soroc
Pentr-un AN NOU cu
noroc
Dar şi plin de sănătate
Că-i mai scumpă decât
toate
Mânaţi măi fără
mânie
Că mai rău n-o să ne
fie
Uraţi măi
Hăi, hăi!*

Obiceiuri străvechi de Crăciun din Hunedoara

Sărbătoarea Naşterii Domnului a fost stabilită de Biserica Creştină, ca sărbătoare aparte, tocmai în perioada de maximă înflorire a mithraismului în Imperiul Roman.

Adusă din Orient de armată, religia lui Mithra (zeul soarelui), un cult iranic cu rădăcini vedice, invadează într-un timp relativ scurt toată lumea romană, ajungând să-şi facă un număr mare de adepţi, astfel încât sărbătoarea în cinstea acestui zeu, ca zi de naştere, este definitiv fixată în calendarul roman (către sfârşitul secolului al III lea), la 25 decembrie. Tot la această dată, lumea cea veche serba şi creşterea luminii care biruie puterile întunericului. Văzând că la sărbătoarea de naştere a zeului solar merg şi creştinii deoarece însuşi Hristos s-a numit pe sine „lumina lumii", iar proorocii şi psalmiştii l-au numit „soarele dreptăţii", „lumina neamurilor", biserica creştină a înţeles că în ziua solstiţiului de iarnă, în locul lui Sol Invinctus zeul mitic Mithra -, să stabilească sărbătorirea Naşterii Domnului. Creştinismul dă altă înfăţişare sărbătorilor păgâne, îmbrăcându-le într-o haină nouă. Totuşi, rămăşiţele cultului soarelui au trăit mai departe în unele obiceiuri populare ca: roatele de foc cărora li se dă drumul pe costişa dealului în noaptea de Crăciun; colacii de Crăciun care imită forma soarelui, amintind de capul nimbat al lui Mithra.

Colindători din tată în fiu

Hunedoara mai păstrează în zonele rurale obiceiuri străvechi, bazate însă pe observaţiile empirice ale generaţiilor anterioare şi mai puţin pe mitologia păgână. Pe lângă ritualurile de iarnă care se găsesc în toate ţinuturile locuite de români (stelaşii, irozii, căluşerii, colindatul cu cerbul, dubaşii şi colindătorii) se mai pot întâlni obiceiuri ancestrale, de ursire sau care prevăd caracteristicile viitorului an (legarea parului, calendarul de ceapă, ritualul tăierii porcului sau vergelarea pomilor). Stelaşii sunt grupuri de 3 7 copii care vin să colinde cu o stea împodobită, din lemn şi hârtie, având în mijloc scena Naşterii Domnului. Înăuntru se aşează o lumânare aprinsă, care rămâne aşa pe toată durata colindatului. Înainte de a intra în casă, se opresc la fereastra gospodarului, cântând: „Steaua sus răsare". Apoi sunt chemaţi în casă, unde se cântă mai multe colinde religioase: „Trei crai de la răsărit", „În oraşul Viflaim", „Sus la uşa ceriului", „O, ce veste minunată" etc. Irozii, sau Viflaemul, mai des întâlniţi în zona Văii Jiului, sunt o ceată de colindători formată din 7 9 flăcăi, având costume specifice ritualului prezentat, adică o serie de personaje biblice creştine (Irod, Gaspar, Baltazar etc). Aceştia poartă dialoguri în versuri despre Naşterea Domnului. De obicei, tinerii colindători sunt necăsătoriţi şi nu sunt primiţi în casă de gospodari. Întregul ritual este de fapt un teatru folcloric religios-creştin. Acesta este de fapt singura manifestare teatrală de Crăciun din zonă. În zonele nepoluate cu obiceiuri româneşti, importate însă din Moldova sau Muntenia, în locul colindatului cu capra este frecvent întâlnit ritualul colindatului cu cerbul. Acesta este mai des întâlnit în zona Haţegului şi cuprinde o serie de personaje travestite în capră (cerb), doctor, ţigan, evreu şi mai nou poliţist. Restul cetei este formată din flăcăi îmbrăcaţi în costume populare de sărbătoare, care trec de la o gospodărie la alta şi cântă colindele specifice cerute de gazde (a junelui, a fetei sau a ciobanului). Urmează jocul fetelor (mai rar al nevestelor), după care se pune în scenă jocul cerbului. Colindătorii primesc daruri din partea gazdelor (colaci, vinars, cârnaţi sau bani) pe care le descântă şi pentru care „mulţămeşte" vătaful cetei. Toate aceste daruri sunt puse deoparte în vederea ospăţului (ospăţul cerbului). Apoi, la Anul Nou, cerbul este „împuşcat" şi jelit prin bocete de întreaga suită. Colindatul cu duba este specific întregului judeţ, dar mai des întâlnit în Ţara Zarandului. Acesta are un ritual strict, moştenit de la o generaţie la alta. Dubaşii ajung la casa gospodarului, unde cântă colindele cerute de gazdă (a pruncului, a fecioriţei sau a gazdei). Urmează apoi strigarea darurilor (colaci, vinars, cârnaţi sau bani), iar în final dansul dubaş, cu feciori şi fete. În deplasarea dubaşilor de la o casă la alta, instrumentiştii populari ce însoţesc grupul cântă melodii de joc (ritualul este cunoscut drept „marşul dubaşilor"), alternându-se chiuiturile femeilor şi strigăturile bărbaţilor. Repertoriul specific marşului dubaşilor cuprinde sute de cântece, acoperind întreaga spiritualitate ţărănească. În sfârşit, cel mai spectaculos dans ritual de Crăciun este acela al Căluşerului, întâlnit încă în zona Clopotiva, Boşorod şi mai rar în restul judeţului. Jocul lor reprezintă integrarea satului tradiţional în orânduiala cosmică şi îşi are originile în antichitate, având la bază un cult al soarelui. Obiceiul are un caracter sincretic, putând fi înţeles numai prin studierea ansamblului dansurilor, muzicii şi textelor folosite la colindatul de Căluşerul. Cete formate dintr-un număr fără soţ de dansatori, din aceeaşi generaţie, colindă la fiecare casă din sat, din Ajun de Craciun şi până după Anul Nou. Gospodăria casei la care este jucat Căluşerul devine un loc purificat, al dezlegării „Anotimpului Crăciunului" şi al renovării timpului calendaristic. Scenariul spectacolului cuprinde o serie de dansuri simbolice, precum dusul după apă, jocul ursului, băgatul fetelor în casă, jocurile de ospăţ, „împuşcarea" şi „înmormântarea" ţuicii, urmat de un ritual tulburător al renaşterii vieţii şi al celebrării Naşterii Domnului.

Ritualuri ancestrale

Dincolo de ritualurile care au loc pe uliţele satului, în văzul tuturor gospodarilor, satul tradiţional hunedorean mai păstrează în locurile izolate şi ritualuri străvechi, făcute de cu seară la miez de noapte, sau cu martori puţini, despre care se vorbeşte în şezători. Este vorba de legarea parului, calendarul cu ceapă, ritualul tăierii porcului sau vergelarea pomilor. În seara de Ajun, în momentul cel mai întunecos al nopţii, fetele ies în ogradă spre a-şi afla ursitul. După ce ajung la gardul gospodăriei, ele leagă, pe pipăite, un par cu o fundă roşie. A doua zi numără de la stânga la dreapta parii. Dacă au un ursit tânăr, parul legat trebuie să iasă la numărătoare cel mult cel de-al zecelea, iar dacă ursitul este în etate, numără mai mult de douăzeci de pari. La prima şezătoare îşi povestesc isprava. Dacă parul legat nu are putregai, crăpături sau noduri, ursitul este bogat, frumos, şi „drept ca bradul", fiecare defect al lemnului simbolizând un defect al feciorului care va veni să o ia pe fată. Calendarul cepei este un alt ritual tainic al gospodăriilor ţărăneşti, bazat pe observaţiile empirice transmise din tată în fiu de generaţii. În noaptea de Crăciun, taie o ceapă în două şi se înşiră la fereastra cămăşile ei. Cea de la exterior simbolizează luna ianuarie a anului care vine, următoarea luna februarie şi aşa mai departe. Pe fiecare se presară sare, în mod egal. A doua zi, fiecare dintre bucăţile de ceapă este cercetată cu atenţie. Dacă sarea s-a topit, caracteristicile termice ale lunii pe care o reprezintă vor fi pronunţate în anul care va veni. La fel, atunci când cepele lunilor de iarnă lasă apă, va fi zăpadă mare, iar semnele sunt bune pentru agricultură. Ritualul tăierii porcului prezice de asemenea caracteristicile anului care vine. De această dată, ca în templele antice, indiciile sunt date de culoarea sângelui, forma organelor interne, sau chiar sensul de încovrigare a cozii animalului mort. Ţăranul hunedorean nu se consideră însă un stăpân al tuturor animalelor şi recoltelor din gospodărie, ci o parte a unei simbioze rurale, de la un anotimp la altul. În cadrul ritualului vergelării pomilor, gospodarii se scoală cu noaptea în cap şi imploră copacii să nu degere, să nu putrezească şi să le dea recolte bogate, pentru că vor avea nevoie de ei tot anul ce va urma. Această colindare a copacilor are loc în versuri, transmise de asemenea din generaţie în generaţie de bătrânii satului.

Ioan Albu

De la Andrei baron de Saguna (1808-1873) la Andrei cel sfânt bicentenar

Mitropolitul român Andrei baron de Saguna a fost un om providenţial pentru poporul său. Precum Moise şi-a condus poporul pe pământul autonomiei şi independenţei naţionale. A dat neamului său tabelele legii: Statutul organic. A lovit în piatră şi a dat apa cerească a ştiinţei, luminii intelectuale şi culturii.

Pururi va strălucii la orizontul bisericii şi al naţiunii române acest sfânt.

A dus o viaţă cu adevărat, de sfinţenie. S-a identificat cu idealul unităţii românilor de pretutindeni. A marcat definitiv istoria însuşi a poporului românesc conducând afacerile şi destinele naţionale ale Transilvaniei cu care s-a identificat un pătrar de secol.

O mare personalitate a naţiei româneşti, născut între macedo-românii din Balcani, expreimă încă o dată drama acestor trăitori pe alte meleaguri. A fost considerat un conducător înţelept. A realizat cea mai democratică organizare a bisericii ortodoxe. Considerat "diplomatul" revoluţiei româneşti din Ardeal, după cum Simion Bărnuţiu era teoreticianul/ideologul, iar Avram Iancu comandantul de oşti româneşti. Rămâne "ultimul dintre mare ierarhi conducători politici" ai istoriei moderne europene.

Mitropolitul Andrei a fost şi un misionar al culturii. Convins de emanciparea prin cultură, a iniţiat acţiuni precum tipografia diecezană, Telegraful Român gazeta politică, comercială şi literală, reeditarea Bibliei dela Sibiu şi A.S.T.R.A. la care a avut un rol decisiv. A organizat şi îndrumat învăţământul românesc de toate gradele. I-a atribuit o largă conotaţie morală, punându-l sub ocrotirea bisericii. A reorganizat Institutul teologic-pedagogic dela Sibiu şi diverse "fundaţiuni" care acordau burse de studii. Ca "mare preot" a fost un vrednic slujitor al altarului fiind considerat cel mai bun cuvântător din secolul XIX. A marcat timpul cu duhul său.

Mitropolitul Andrei baron de Saguna a dus o viaţă de sfinţenie. Sub semnele timpului şi duhului său ne putem alătura şi altora care cer trecerea dela "Andrei cel Mare la Andrei cel Sfânt". A venit vremea canonizării Lui!

TRAIAN OPRONI

MERSUL TRENURILOR DE CĂLĂTORI DIN GARA DEVA (12.12.2008-12.12.2009)

Nr	Nume	Rang	De la statia	La statia	Sosire	Stationare	Plecare	Servicii
1	455	R	Deva	Simeria	0:08	1m	0:09	1 2
2	346	R	Deva	Curtici	0:27	1m	0:28	
3	1924	A	Deva	Timisoara Nord	1:23	2m	1:25	
4	1923	A	Deva	Sighetu Marmatiei	2:17	2m	2:19	
5	2023	P	Deva	Timisoara Nord	2:49	1m	2:50	
6	1555-1765	A	Deva	Timisoara Nord	3:10	3m	3:13	
7	1765	A	Deva	Timisoara Nord	3:10	3m	3:13	
8	370	R	Deva	Curtici	3:47	1m	3:48	
9	2041	P	Deva	Arad	3:59	1m	4:00	
10	2710	P	Deva	Lupeni	4:25	1m	4:25	
11	839	R	Deva	Cluj Napoca	5:23	20m	5:43	
12	2042	P	Deva	Simeria	5:52	2m	5:54	
13	347	R	Deva	Bucuresti Nord	6:02	2m	6:04	
14	2031	P	Deva	Arad	6:31	2m	6:33	
15	2701	P	Lupeni	Deva	6:42	1m	6:42	
16	811	R	Deva	Timisoara Nord	6:48	2m	6:50	
17	2182	P	Deva	Simeria	6:59	1m	7:00	
18	2344	P	Deva	Simeria	7:08	1m	7:08	
19	2401	P	Blaj	Deva	7:30	1m	7:30	
20	2381	P	Deva	Savirsin	7:36	2m	7:38	
21	454	R	Deva	Curtici	7:42	1m	7:43	
22	1821	A	Deva	Arad	7:48	2m	7:50	
23	2304	P	Deva	Teius	7:55	1m	7:55	
24	812-856	R	Deva	Tirgu Mures	8:31	2m	8:33	
25	812	R	Deva	Sibiu	8:31	2m	8:33	
26	1837	A	Deva	Timisoara Nord	8:43	3m	8:46	
27	354	R	Deva	Curtici	9:30	2m	9:32	
28	2044	P	Deva	Simeria	9:44	1m	9:45	
29	2711	P	Deva	Arad	10:36	3m	10:39	
30	2301	P	Teius	Deva	10:45	1m	10:45	
31	2374	P	Deva	Simeria	10:54	1m	10:55	
32	452	R	Deva	Curtici	11:28	2m	11:30	
33	2306	P	Deva	Teius	11:35	1m	11:35	
34	1622	A	Deva	Bucuresti Nord	11:45	2m	11:47	
35	2043	P	Deva	Arad	12:10	2m	12:12	
36	2303	P	Teius	Deva	12:15	1m	12:15	
37	374	R	Deva	Curtici	13:54	2m	13:56	
38	526-532	IC	Deva	Bucuresti Nord	14:08	2m	14:10	
39	526	IC	Deva	Teius	14:08	2m	14:10	
40	2386	P	Deva	Simeria	14:13	2m	14:15	
41	2703	P	Deva	Ilia	14:14	2m	14:16	
42	2402	P	Deva	Blaj	14:24	1m	14:24	
43	2185	P	Deva	Lugoj	15:03	1m	15:04	
44	2712	P	Deva	Lupeni	15:39	2m	15:41	
45	2045	P	Deva	Arad	15:45	3m	15:48	
46	375	R	Deva	Bucuresti Nord	16:03	2m	16:05	
47	2343	P	Deva	Savirsin	17:04	2m	17:06	
48	2024	P	Deva	Tirgu Jiu	17:05	2m	17:07	
49	2032	P	Deva	Teius	17:37	2m	17:39	
50	453	R	Deva	Brasov	18:02	2m	18:04	
51	1766-1556	A	Deva	Botosani	18:16	2m	18:18	
52	1766	A	Deva	Iasi	18:16	2m	18:18	
53	1621	A	Deva	Timisoara Nord	18:23	2m	18:25	
54	814	R	Deva	Sibiu	18:45	2m	18:47	
55	2046	P	Deva	Simeria	19:02	1m	19:03	
56	837	R	Deva	Tirgu Jiu	19:06	19m	19:25	
57	2047	P	Deva	Arad	20:04	1m	20:05	
58	813	R	Deva	Timisoara Nord	20:09	2m	20:11	
59	855-813	R	Deva	Timisoara Nord	20:09	2m	20:11	
60	355	R	Deva	Tirgu Mures	20:23	2m	20:25	
61	2048	P	Deva	Simeria	21:00	2m	21:02	
62	531-525	IC	Deva	Arad	21:09	2m	21:11	
63	525	IC	Deva	Arad	21:09	2m	21:11	
64	1838	A	Deva	Iasi	21:20	3m	21:23	
65	2707v	P	Lupeni	Deva	21:31	1m	21:31	
66	1822	A	Deva	Constanta	22:11	3m	22:14	
67	2376	P	Deva	Simeria	22:49	1m	22:50	

Bani de la stat pentru „case verzi”

Începând cu data de 5 ianuarie 2009, persoanele care doresc să-ţi doteze locuinţele cu sisteme energetice ecologice (panouri fotovoltaice, pompe geotermale, centrale eoliene, mori de vânt, sisteme hibride etc.) vor putea să demareze procedurile necesare obţinerii de subvenţii de la stat pentru cumpărarea şi montarea acestora. Subvenţia acordată va fi în proporţie de 90%, dar nu mai mult de 25.000 lei (circa 7.000 euro) pentru persoane fizice, asociaţii de proprietari şi organizaţii neguvernamentale. Prin acest program, demarat de Ministerul Mediului şi numit „Casa Verde”, şcolile şi universităţile pot depune şi ele proiecte pentru dotarea cu sisteme energetice ecologice, putând obţine subvenţii de până la 83.000 de euro.

Înscrierea în program

Cei interesaţi să intre în program trebuie să urmeze 3 paşi de bază.

Primul constă în depunerea dosarului pentru achiziţia sistemului de încălzire, la unul dintre agenţii economici care comercializează şi instalează astfel de sisteme şi care vor fi dintre cei validaţi de Administraţia Fondului pentru Mediu. Prin urmare, primul pas pe care va trebui să îl faceţi pentru a intra în program este să urmăriţi lista cu agenţii care au trecut de etapa validării. Această listă va fi pusă la dispoziţia publicului în jurul datei de 20 decembrie 2008, atât pe site-ul Ministerului Mediului, www.mmediu.ro, cât şi pe cel al Administraţiei Fondului pentru Mediu, www.afm.ro.

Al doilea pas presupune alegerea unuia dintre aceşti instalatori validaţi, în funcţie de tipul de echipament pe care vreţi să-l cumpăraţi, după care vă veţi depune dosarul la acesta, însoţit de o cerere de înscriere.

Cel de al treilea pas este etapa obţinerii notei de de acceptare. Aceasta va fi eliberată de instalatorul validat la care aţi depus dosarul.

Românii sunt informaţi despre datoriile pe care le au la bănci

Băncile care desfăşoară operaţiuni în România sunt obligate prin lege să arate clientului din start contractul şi să pună la dispoziţia acestuia toate dobânzile, comisioanele şi taxele pe care acesta le va avea de suportat, astfel încât el să ştie la ce se angajează din momentul contractării unui credit.

O ordonanţă de urgenţă care cuprinde aceste prevederi a fost adoptată de către Guvern şi publicată în Monitorul Oficial la 27 noiembrie 2008, după ce tot mai multe persoane s-au plâns la Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorului, de opacitatea sistemului bancar.

Până acum, mare parte dintre bănci nu îşi informau clientul încă din faza incipientă, astfel încât acesta nu ştia exact câţi bani va datora în final şi nici nu putea face o comparaţie între ofertele mai multor creditori. Specialiştii economici preconizează că în urma acestei legi, bancherii vor renunţa la creditele cu dobândă promoţională, anticipând că s-ar putea confrunta cu valuri de refinanţări, ceea ce înseamnă că banca va marca pierderi pe clienţii respectivi în loc de profit.

În timp ce unele bănci s-au conformat deja reglementărilor europene şi noii legi, cele care nu au făcut-o mai au la dispoziţie doar câteva săptămâni. Pentru că termenii folosiţi în contractele de credit sunt foarte greoi, persoanele care nu-i înţeleg pot accesa portalul www.bugetulfamiliei.ro, lansat de Autoritatea Naţională pentru Protecţia Consumatorului, care explică aceste noţiuni pe înţelesul tuturor.

Taxe aberante pe maşini „marca” Tăriceanu

Guvernul a hotărât triplarea taxei auto pentru maşinile second-hand, decizie ce a fost pusă în aplicare din 9 decembrie, spre nemulţumirea şoferilor. În aceeaşi zi, s-a suspendat aplicarea taxei auto pentru maşinile noi.

Astfel, dacă înainte taxa de poluare pentru un Golf IV (motor 1,4 litri) vechi din 2002 se ridica la 160 de euro, după noile norme taxa se ridică la 480 de euro. La o maşină cu un motor mai puternic (1,6 litri, Opel Astra din 2006), taxa a crescut de la 380 de euro, la 1.140 de euro. Pentru varianta de 2.200 de cmc., taxa de poluare a ajuns la aproape 2.000 de euro.

În paralel, prima de casare a rablelor a fost majorată de la 3.000 de lei, la 3.800 de lei, pentru un număr de 60.000 de maşini estimate că vor fi scoase din uz, dublu faţă de cota stabilită pentru acest an. Bugetul total alocat acestui program se va ridica la 228 milioane lei.

Colţul optimistului

Globalizarea oposumului înţărcat de capră mioritică:

Criză. De Nervi. De Mrrrr !!!

- **Cu oiştea-n gard, iaca bate Comunismu' ţaca-toaca, Vine de demult-departe. Capitalismu' caca-maca.**

Ultima dată când. Adică, aşijderea. Amu' ceva vreme. Vindeam case. Hâşti! La cuca lu' peşte-mpărat mai împărţeam chiar câte-o geoană. Ehe, şi atuncea când erau numa' terenuri pentru viloace de-mbogăţit proştii... Puneam de-i drept, polo-boc peste stolo-val-jean. Mai suna şi câte-un gigi, din când în când, că cică să-l exemplific c-o idee. Dacă-i vorba de aşa cumva, no hai s-o zicem, că nu-i năcaz dintr-o ţâr' de bai. Cum, necum io-te: am ajuns, de-i vindeam unuia terenul de sub aşezământ, cum ar veni stadionul de sub Steaua la Dinamo, iar lu' Cluj de sub Rapid. Etc. Praf şi pulberea de Liga Championilor, cum ar veni. Champion d'Elisee avec de Place Pigalle et vreo douăş' de curve mereau oricum aţă-n Montmartre. Hâşti ! În Africa neo-zeelandeză, unde s-o-nbeduienit vaca cu mulsu' gâştii. Hai, c-ajunse!...

Apocaliptica monumentala coropişniţo-păduchelniţă abia de făcu ochii...Lira sterlină se-apleacă peste euro, cât timp euro se-mpiedecă peste dolar. Iar petrolul curge, cu barilul cam cât îi kilu' de Coca a lu' Cola. Maşinile se vând câte două la preţ de una; partidele se-nghesuie la guvernare câte trei-patru pe loc de-un amărât de guvern care oricum îi băşit şi aproape de că-l-cat de boţit ce-i. Hai, hăis-cea!...

Visul american cu tot cu steag înfipt în botelniţă, într-un final de cât am vrut se-apropie de România aşa de mult până-i trecu graniţele. Ş-aşa încercate de tancurile ruseşti, acu' cedară repede. Şi se umplu biată ţara de gologani virtuali, cum o vadră de mocirlă, pe câtă vreme leii ăi' frumuşei din plastic se topiră-n ceaţa globală. Hai, la coasă, cu draperia dreasă !...

Euro-fiţe se dau în euro-bărci dup-americani de soi vânjoi, cică az' îi joi. Hai, c-asta fu. Tu-lai, de-mi veni greaţă ca de la mătreaţă. Musai de mă duc pân' la piaţă să iau o măsuţă-n braţă s-o ciupercutez de dimineaţă cât îi creaţă. Ş-o găselniţă v-o vând, de staţi la rând. Şo !...

Daniel Marianaconda

BLESTEMUL LUI CEAUŞESCU LOVEŞTE DINCOLO DE TIMP

MORŢILE MISTERIOASE ALE GENERALILOR SECURITĂŢII

În zilele Revoluţiei, dar şi în anii care au urmat imediat după aceea, foarte multe personaje -„cheie" ale evenimentelor trecute în cărţile de istorie şi-au găsit sfârşitul în condiţii bizare. Fie au murit pur şi simplu, fie au dispărut ori s-au sinucis „ajutaţi" de împrejurări neelucidate.

Şi, totodată: fie pentru că ştiau prea multe, fie pentru că au rămas consecvenţi idealurilor de pe baricade sau din simplul motiv că deveniseră incomozi pentru *„noul regim comunist de după..."*, cum consideră Teodor Marieş, preşedintele „Asociaţiei 21 Decembrie".

„Vina" de a fi participat la momentele fierbinţi ale acelor zile „de foc", aceea de a fi ştiut prea multe despre un Decembrie înceţoşat, sau de ce nu, blestemul soţilor Ceauşescu împuşcaţi în Ajunul Crăciunului, au perseverat în a face victime ani de-a rând, printre generali de vază ai sistemului comunist, şi câţiva colonei care nu mai avuseră timpul de a deveni generali...

Dosarul morţii generalului **Vasile Milea**, a fost redeschis în urmă cu un an de către procurorul Dan Voinea. Foarte aproape de instanţă se află şi dosarul morţii şefului-adjunct de la USLA, **Gheorghe Trosca**, confundat cu teroriştii şi măcelărit alături de „uslaşii" săi în drum spre MApN. Şi moartea generalilor **Nuţă** şi **Mihalea**, al căror elicopter a fost doborât mişeleşte la Alba Iulia, cauză clasată iniţial, a fost redeschis de către Parchetul Militar.

Considerăm, pe de altă parte, că nu vom şti probabil niciodată care este adevărul despre moartea generalilor: **Marin Ceauşescu, Ştefan Guşe, Nicolae Militaru, Dumitru Puiu, Gheorghe Voinea, Stelian Pintilie, Emil Macri, Nicolae Doicaru, Gică Popa, Ion Bunoaică, Safta, Cerbu**, sau a coloneilor **Gheorghe Ardeleanu** şi **Vasile Malutan.**

Generalul Vasile Milea „sinucidere politică"?...

Ministrul Apărării Naţionale în ultimul guvern comunist, generalul Vasile Milea. Cu el începe seria morţilor suspecte. În primul rând, să amintim faptul că moartea sa a fost anunţată de către Nicolae Ceauşescu („Trădătorul s-a sinucis !") pe postul naţional de televiziune, chiar în prima jumătate a zilei de 22 Decembrie 1989, înainte ca dictatorul să fugă cu elicopterul de pe acoperişul CC al PCR. Până cu o zi înainte de acest lucru, ministrul Milea a transmis ordinele comandantului suprem Ceauşescu, acelea care vizau reprimarea manifestanţilor anti-comunişti, şi a coordonat executarea acestora împreună cu: ministrul de interne de atunci, Tudor Postelnicu; şeful Securităţii Statului, generalul Iulian Vlad; şeful Gărzilor Patriotice, generalul Cornel Pârcălăbescu. Despre moartea lui Vasile Milea au circulat două ipoteze. Potrivit primeia, ministrul Milea ar fi fost împuşcat din ordinul lui Ceauşescu, pentru că a refuzat să continue să lupte împotriva propriului popor. A doua ipoteză porneşte de la premisa că Milea chiar şi-a pus singur pistolul la tâmplă, pentru că şi-a dat seama că Ceauşescu va pierde bătălia cu propriul popor, iar el va fi aspru pedepsit pentru crimele comise până la acea dată. Presupusa sinucidere a avut loc în biroul generalului Gărzilor Patriotice, Corneliu Pârcălăbescu (văzut des în preajma Elenei Ceauşescu), cu o armă ce aparţinea unui subofiţer din garda de corp a acestui general...

Până în 1998, dosarul decesului ministrului Vasile Milea a fost închis cu „diagnosticul": sinucidere, deşi în raportul medico-legal de expertiză nu au fost consemnate urme de pulbere pe haine şi pe corp, urme specifice cazurilor de sinucidere prin împuşcare. Generalul magistrat Dan Voinea, de la secţia Parchetelor Militare, a redeschis dosarul în 1998, pentru a completa cercetările şi a stabili cu exactitate împrejurările morţii lui Milea. După schimbarea puterii, din 2001 dosarul a fost preluat de către magistraţii militari Vasile Stanca şi Gheorghe Oancea, care au clasat dosarul tot cu sinucidere, fără a explica însă de ce în raportul medico-legal nu au fost consemnate urmele lăsate de glonţul ucigaş. În 2007, generalul magistrat Dan Voinea a deschis încă o dată acest dosar pentru completarea cercetărilor...

Dosarul Trosca -USLA, la un pas de instanţă

Colonelul Gheorghe Trosca, adjunct al şefului de Stat Major USLA, coordona în noaptea de 22 spre 23 decembrie 1989, trei transportoare blindate către Ministerul Apărării Naţionale, unde i se ordonase să sprijine apărarea. Transportoarele au fost distruse, iar echipajele USLA au fost măcelărite de către dispozitivele de apărare ale MApN, care le-au luat drept elemente teroriste... Colonelul Trosca era antrenat să cunoască şi să riposteze în situaţii limită gen lupte de gherilă şi contracara metodele de diversiune. Era unul dintre ofiţerii care ar fi putut depista rapid „celula" transmiţătoare de informaţii diversioniste despre terorişti, „fantomele" care au generat după 22 Decembrie circa 1.000 de morţi şi peste 3.000 de răniţi. În acest caz, secţia Parchetelor Militare a reconstituit cu precizie faptele şi persoanele participante, dar numele acestora şi acuzaţiile care li se aduc nu sunt deocamdată publice.

Generalii Nuţă şi Mihalea au ars de vii

Generalul Constantin Nuţă, şeful Miliţiei, şi adjunctul său, generalul Velicu Mihalea, au murit în seara de 23 decembrie 1989, după ce elicopterul care-i aducea de la Deva la Bucureşti a fost doborât lângă Alba Iulia.

Până la data de 20 decembrie, cei doi au încercat să şteargă urmele măcelului de la Timişoara. Pe data de 19 decembrie, au trimis cadavrele de aici la Bucureşti, unde au fost incinerate, iar cenuşa lor a fost aruncată la groapa de gunoi a Capitalei. Generalii s-au dus apoi la Arad, de unde în dimineaţa de 23 Decembrie au luat trenul spre Bucureşti, dar la Deva au fost arestaţi tocmai de către o echipă de miliţieni de-ai lor bine pregătiţi, conduşi de către căpitanul G. Badea (cu care în primele zile ale lui iunie 1990, personal am stat de vorbă, împreună cu scriitorul şi jurnalistul Valeriu Bârgău n.n.), şi au fost duşi la sediul UM 1719 din oraş. Apoi au fost urcaţi în elicopter (unde au fost legaţi cu frânghii de scaune) pentru a fi duşi la Bucureşti. În loc să se îndrepte spre Capitală, elicopterul şi-a schimbat nu se ştie de ce traseul, iar în dreptul localităţii Blandiana, de la unitatea militară de rachete din zonă s-ar fi executat foc asupra lui, care i-ar fi cauzat avarie la motor. La unitatea militară de lângă Blandiana, toate demersurile jurnalistice depuse de noi au dat greş, în ceea ce priveşte un răspuns cât de cât coerent din punct de vedere tactico-militar, din partea comandantului şi a şefului de Stat Major ai unităţii, însă surse din imediata lor apropiere ne-au confirmat că s-a acţionat pe principiul indicativului „Vigilenţa". Elicopterul a fost în cele din urmă doborât pe dealul Mamut de lângă Alba iulia, de către militarii de la sol, care au primit ordin să doboare „tot ce zboară", deoarece ar fi fost vorba despre terorişti. Cert este că elicopterul zbura pe timp de noapte cu luminile stinse, iar e foarte probabil ca traseul său să fi fost intenţionat unul „în derivă", pentru a fi mai greu de detectat şi atacat. Ordinul de a fi doborât elicopterul a venit de la Bucureşti, de la celula de comandă a MApN **(unde se aflau, între alţii, generalul Victor Athanasie Stănculescu şi Ion Iliescu!)**, după cum s-a aflat de curând în cadrul anchetelor de la secţia Parchetelor Militare. Mai mult, au fost identificate persoanele care au transmis ordinul de doborâre a „tot ce zboară", precum şi cei care l-au executat. Considerat o adevărată „bibliotecă vie", generalul Nuţă a fost anterior şef al Contrainformaţiilor Militare **(CI)**, din cadrul MApN; el era extrem de temut şi mulţi l-ar fi dorit eliminat...

Generalul Puiu, dispărut şi declarat nebun

Fostul comandant al Aeroportului Otopeni, generalul Dumitru Puiu, a dispărut pur şi simplu, pe 24 decembrie 1989, după ce a anunţat la TVR că deţine înregistrări filmate cu masacrul militarilor în termen, de la Otopeni. A fost apoi descoperit pe străzile Timişoarei, unde a fost internat la spitalul de psihiatrie. A murit în mod suspect, la începutul lui 1990. Chestia este că, acele casete pe care le-a deţinut, ar fi făcut lumină asupra diversiunii de la aeroport, în urma căreia într-o singură oră au fost ucise peste 50 de persoane. Condiţiile dispariţiei generalului Puiu nu vor putea fi elucidate niciodată, susţin surse judiciare. Colegii lui au declarat, ulterior, că ultimele cuvinte ale generalului Puiu au fost: „salvaţi-mă, ăştia vor să mă omoare!".

Misterul fratelui de la Viena

Generalul Marin Ceauşescu (fratele dictatorului Nicolae Ceauşescu), şeful Reprezentanţei Comerciale a României pentru Europa de Vest, de la Viena (în fond, o eficientă centrală de spionaj!), a avut din câte se ştie acces la conturile bancare personale ale familiei Ceauşescu. La 28 decembrie 1989, acesta „s-a sinucis prin spânzurare" la sediul reprezentanţei de la primul etaj, iar conturile familiei Ceauşescu, cât şi cele ale Securităţii, au dispărut. Moartea generalului Marin Ceauşescu nu a fost anchetată nici până în prezent, cazul fiind clasat cu maximă discreţie.

Şeful lui Pacepa şi judecătorul soţilor Ceauşescu „sinucişi"!

Generalul Nicolae Doicaru, şeful Direcţiei de Informaţii Externe (DIE) între 1959 1978, a murit extrem de ciudat la o partidă de vânătoare în 1992, verdictul anchetatorilor fiind acela de „sinucidere prin împuşcare". Culmea e că, toţi participanţii la vânătoare aveau cartuşe cu alice, însă Doicaru a fost ucis de un glonţ care nu se ştie din arma cui a pornit... Principala îndeletnicire a celor din DIE era suprimarea românilor din diaspora; ei colaborau cu serviciile secrete est-germane STASI şi cu alte asemenea servicii care aveau drept scop eliminarea persoanelor incomode regimului comunist. Doicaru a fost iniţial şef al Securităţii din Constanţa şi prieten apropiat al ofiţerului KGB Pantiuşa Bodnarenko, la rândul lui fost şef al generalului Mihai Pacepa - generalul de Securitate scos din circuit după fuga sa în SUA şi ulterioara presupusă evidentă (!) colaborare cu CIA -, iar după 1990 a fost consilierul lui Gelu Voican Voiculescu. Dosarul a fost clasat.

(Continuare în pag. 7)

MORŢILE MISTERIOASE ALE GENERALILOR SECURITĂŢII

(Urmare din pag. 6)

Remuşcări care ucid chiar sub acoperişul Ministerului Justiţiei

Judecător militar, generalul Gică Popa, preşedintele completului de judecată în procesul soţilor Ceauşescu, şi cel care a pronunţat condamnarea la moarte a acestora, s-a sinucis la data de 1 martie 1990, după ce tocmai ceruse trimiterea la o ambasadă în străinătate, pentru protecţie. În acea zi, generalul Popa intra în biroul 122 din clădirea Ministerului de justiţie. Se aude un zgomot puternic de armă, iar generalul este găsit într-o baltă de sânge. Încă trăia. A fost transportat de urgenţă la Spitalul Militar Central, iar aici şi-a găsit sfârşitul. Potrivit unor surse judiciare citate de către mas-media, generalul Gică Popa, înaintea împuşcării, ar fi fost asaltat de telefoane de ameninţare cu moartea. Dosarul a fost închis. Dar, rămân unele declaraţii ale unor oameni care ştiu ce vorbesc atunci când subiectul este Revoluţia. Generalul magistrat Dan Voinea, care anchetează dosarele Revoluţiei, spune la un moment dat: "Din câte îl cunoşteam eu pe generalul Gică popa, nu era o fire uşor influenţabilă. Probabil că a cedat nervos şi din cauza presiunilor de după procesul dictatorilor..." Pe de altă parte, Teodor Marieş, preşedintele Asociaţiei „21 Decembrie", afirmă: „ Îmi amintesc că era recunoscut pe stradă de mulţime şi, uneori, bătut. Mai mult decât atât, cred că şi familia i-a fost ameninţată şi atunci s-a pierdut cu firea. Oricum, am rezerve în a accepta varianta sinuciderii", mai spune Teodor Marieş.

Greutatea unui ordin murdar

Colonelul Petru Moraru, locţiitorul şefului Inspectoratului General al Miliţiei, a fost cel care a asigurat transportul celor 41 de cadavre de la Timişoara la crematoriul „Cenuşa" din Bucureşti. Procurorul militar Dan Voinea afirma, la un moment dat, că „au fost alese doar cadavrele care prezentau plăgi prin împuşcare, pentru a fi ascunse probele faptului că s-a tras". În dosarul arderii cadavrelor de la Timişoara au fost găsiţi vinovaţi: Gheorghe Ganciu, colonel în Securitate; generalul Emil Macri; Emil Iosif, şeful Crematoriului Uman; Ion Baciu, fost şef al Direcţiei Economice din Inspectoratul General al miliţiei (IGM), şi colonelul Petru Moraru. Condamnat la 15 ani de închisoare, acesta din urmă se spânzură în închisoare, nesuportând regimul de detenţie.

Povara unei „evadări" dejucate

Colonelul în rezervă Vasile Malutan, pilotul elicopterului cu care soţii Ceauşescu părăseau sediul Comitetului Central al PCR în amiaza zilei de 22 Decembrie 1989, s-a stins din viaţă în luna mai anului 1995, în timp ce efectua lucrări de erbicidare a viei Institutului de Cercetări pentru Cereale şi Plante din Fundulea. Elicopterul 22 Robinson Beta, înmatriculat YR RBA, de producţie americană, aparţinând firmei SC Agrostar Călăraşi, s-a prăbuşit în apropierea localităţii Fundulea, aflată la 34 de kilometri de Capitală, după ce s-a agăţat de un fir electric. Moartea lui Malutan, cunoscut ca unul dintre cei mai buni în domeniul pilotajului, rămâne un mister, colegii lui povestind că „era în stare să aterizeze cu motorul oprit de la 50 de metri deasupra solului", şi cu atât mai mult cu cât decesul a survenit a doua zi după ce Malutan a afirmat în faţa Comisiei parlamentare de cercetare a evenimentelor din Decembrie 1989, că Nicolae Ceauşescu, la plecarea din CC al PCR, a avut tot timpul în elicopter o valiză cu documente.

Ar mai fi aici de adăugat că şi, generalii Ion Bunoaică şi Ion Eugen Sandu au murit tot într-un misterios accident de elicopter. Pe 1 septembrie 1995, ei se aflau în zbor venind de la Iaşi spre Bucureşti, alături de alţi gradaţi din cadrul Armatei şi Poliţiei. Aparatul de zbor s-a prăbuşit la Mogoşeşti şi nimeni nu a supravieţuit. Bunoaică a fost şeful trupelor de Securitate de la Timişoara în timpul Revoluţiei, iar Sandu, şef al Miliţiei în Reşiţa şi Craiova, succesiv.

„Indezirabilul" Gheorghe Ardeleanu. Sau moartea lui Bula

În noaptea de 22 Decembrie, la sediul CC al PCR îşi face apariţia comandantul USLA, Gheorghe Ardeleanu, pe numele lui real Moise Bula. El pune la dispoziţia Armatei

trupele speciale de intervenţie. Incidentul în care a fost ucis colonelul Trosca şi colegii săi, în faţa Ministerului Apărării, demonstrează faptul că profesioniştii antitero erau vizaţi să pozeze tocmai în postura de terorişti! Inginerul Constantin Isac, apropiat al familiei lui Gh. Ardeleanu, a relatat pentru mas-media: „La şase luni după evenimentele din 1989, colonelul Ardeleanu a fost îndepărtat din funcţie. Era normal, pentru că activase ca şi şef de contraspionaj pe Europa, şi avea baza de date cu spionii europeni. Nu putea rămâne, în condiţiile în care Gelu Voican Voiculescu pregătise înfiinţarea UM 0215, iar Virgil Măgureanu avea să preia SRI. Ardeleanu s-a retras în satul Petrani, Oradea, unde avea să şi moară în iunie 1993, oficial intoxicat cu insecticid în timp ce stropea cartofii din grădină".

Mort intoxicat de... prea multe plimbări între spitale

Generalul Emil Macri, şeful Direcţiei a II-a securităţii, era un specialist al înnăbuşirii revoltelor. A participat la reprimarea răscoalei minerilor din Valea Jiului, în 1977, dar şi la evenimentele din Braşov, din noiembrie1987. După Revoluţie a fost arestat şi în dosarul Timişoara. Procesul său nu a apucat să se termine, deoarece generalul Macri a murit în închisoare, în aprilie 1991. Raportul medico-legal a stabilit că moartea a suferit în urma unui infarct. În fapt, există voci care susţin că a fost intoxicat în maşina care l-a plimbat dintr-un spital într-altul. Pe de altă parte, „coincidenţa" face ca această moarte să fie una extrem de oportună, având în vedere că generalul Macri, un personaj din camarila dictatorială, nu a mai apucat să depună mărturie în dosarul Revoluţiei din 1989.

Guşe şi Militaru, morţi „natural" de cancer galopant

Generalul Ştefan Guşe, şeful Marelui Stat Major al Armatei, a participat la reprimarea demonstranţilor de la Timişoara, până la 19 decembrie 1989. A murit de cancer galopant („moarte naturală"), în martie 1994. Membrii familiei sale au declarat mas-media că boala i-a fost provocată intenţionat pentru a fi împiedicat să spună tot adevărul despre cei implicaţi în evenimentele din Decembrie 1989.

Generalul Guşe, un real personaj-cheie în evenimentele din Decembrie 1989, este cel care „îl legitimează pe Ion Iliescu, un necunoscut la data respectivă, profitând de funcţia Comandant Suprem al Armatei, pe care o deţinea", declară Teodor Marieş, preşedintele asociaţiei „21 Decembrie". După 1990, generalul Guşe a fost înlăturat de la conducerea Armetei, de către Victor Stănculescu, alături de care se făcuse vinovat de reprimarea manifestanţilor din Timişoara şi Bucureşti. Dacă Traian Orban, preşedintele Memorialului Revoluţiei, crede că aceasta a fost pedeapsa pe care o merita pentru crimele din Timişoara, Teodor Marieş este de altă părere. „Este posibil să fi fost iradiat, pentru că ajunsese să ştie prea multe. S-a încercat în 1990 inclusiv arestarea lui, dar nu a fost posibilă, pentru că atunci era destul de puternic", conchide acesta.

Generalul Nicolae Militaru, primul ministru post-decembrist al Apărării, a murit de asemenea din cauza unui cancer galopant, în 1996, după ce a anunţat că va fi atenţie! contracandidatul lui Ion Iliescu la Preşedenţia României... Militaru a fost deconspirat atunci ca agent sovietic: KGB sau NKVD, nu e clar până acum. După toate probabilităţile, el cunoştea în amănunt întreaga reţea de spionaj sovietică din România...

Cel puţin alte patru „morţi naturale"

Generalul Gheorghe Voinea, comandantul Armatei I, a coordonat represiunea din Bucureşti şi se presupune că a cunoscut împrejurările „sinuciderii" generalului Milea. A fost găsit mort în birou, la începutul lui 1990, stranic coincidenţă, la fel ca şi predecesorul său Vasile Milea. Nu s-a anchetat decesul generalului, moartea fiind considerată „naturală".

Generalul Ioan Safta, şeful dispozitivului de apărare al sediului MApN, a murit tot la începutul lui 1990. El i-a cunoscut pe toţi membrii „celului de comandă" din sediul MApN, de unde au plecat toate informaţiile diversioniste, generatoare de victime. Împrejurările morţii generalului Safta nu au fost anchetate („moarte naturală").

Generalul I. Cerbu, şeful centralei transmisiunilor MApN, a deţinut controlul asupra circulaţiei informaţiilor şi ordinelor. El este cel care a anunţat la TVR că „s-au întrerupt legăturile cu securitatea...". A ştiut cine şi ce ordine a transmis. Ca şi fiul său, tot ofiţer de Armată, generalul Cerbu a murit de cancer galopant („moarte naturală").

Generalul de Securitate Stelian Pintilie, şeful tuturor transmisiunilor militare şi civile din România (şef al generalului Cerbu), cu sediul la Palatul Telefoanelor din Bucureşti, a murit în condiţii suspecte, dar decesul a fost consemnat ca „natural". La Revoluţie, din centrală, s-a ocupat de întreruperea legăturilor Ministerului de Interne şi ale securităţii, şi a creat o linie directă, securizată, între centrul de comandă de la MApN şi celulele aflate în sediul CC al PCR şi TVR. Generalul Pintilie a ştiut cu exactitate cine a făcut diversiunea, care au fost verigile de transmisie, cine a executat misiunile şi cu ce scop.

Notă: (Ca să nu existe nici un fel de confuzie): Absolut toţi generalii, chiar şi coloneii, înşiraţi aici ca într-un sumbru „convoi al morţii", **au murit, până la urmă, de moarte**, şi nicidecum din oareşice alte motive!

Daniel Marian

"RESTRUCTURAREA" HIDROELECTRICA

MEGASCANDALUL ANULUI ÎN ECONOMIA ROMÂNEASCĂ

Un jaf! Este părerea unor specialişti cu tradiţie în energia hidro! Ultima eroare majoră, în plan al reorganizării economice a României, ar fi transferul de patrimoniu, de la S.C. Hidroelectrica S.A. către A.V.A.S. Structura statului de valorificare a activelor corporale, afirmă şi sindicaliştii din energie, susţinuţi de unii analişti economici, ar bulversa ultima componentă din industria energetică ce mai funcţionează eficient şi care avea un viitor real, pe profit. Sintagma "preluăm hidrocentralele pentru a putea privatiza compania, conform recomandărilor Bruxelles-ului" este o repetată lozincă, în care nu mai crede nimeni. Andris Piebals Comisarul European pentru energie crede că "s-ar crea un monstru". O atare afirmaţie poate aparţine unuia ce s-a trezit buimac dimineaţa.

În realitate, o nouă structură economică care s-ar constitui pe pachetul a ce a mai rămas din "comerciantul Electrica": Muntenia Nord, Transilvania Nord si Sud - spargerea şi privatizarea restului din Electrica S.A. fiind una din primele trei, cele mai mari greşeli economice după 1990 - înglobând producătorii termo Turceni, respectiv Rovinari - unde se fac anchete penale privitoare la vinderea şi revinderea preferenţială a energiei electrice - cu Hidroelectrica S.A., societate profitabilă cu un patrimoniu închegat şi protejat şi un corp de specialişti cu tradiţie în profesie şi în garantarea siguranţei sistemului energetic naţional, la care s-ar adăuga ICEMENERG-ul, aflat acum la Transelectrica, se bazează pe idei contradictorii.

LISTAREA LA BURSĂ, VARIANTĂ PĂGUBOASĂ

După declaraţii oficiale guvernamentale, ce par o nouă abordare în materie de privatizări în domeniul energetic, îndeosebi prin faptul că privatizarea termocentralelor nu mai este considerată o prioritate şi că la termo urma să se încerce experimentul privatizării managementului şi nu al proprietăţii, putem constata că U. E. se îndreaptă spre o altă direcţie, spre o piaţă comună a energiei. Politica Uniunii nu agreează în prezent nici structurile energetice franceze ori italiene, organizate ca holdinguri, oarecum asemănătoare fostului Minister al Energiei Electrice, funcţional în România, până în 1991. "Va fi de tipul holdingului un acţionar care va deţine actiuni la mai multe societăţi din domeniul producţiei, distribuţiei, furnizării serviciului de la societăţi care produc energie" afirmă şeful AVAS, T. Atanasiu. O afirmaţie vagă precum concluzia că aceasta ar deveni "o societate integrată ce oferă capacitatea investiţională puternică pentru proiectele noi de dezvoltare a noilor capacităţi energetice".

Dincolo de aparenta şi oficiala trimitere din rând a liniei lipsite de prioritate, a privatizării a ce a mai rămas din sectorul termoelectricii şi chiar din întregul sector energetic vinderea hidrocentralelor cu capacitate de până la 20 MW, care sunt şi cele mai profitabile - prin scoaterea constructorilor, a celor de la montaj şi a tuturor celor care asigurau serviciile dar mai ales mentenanţa reparaţiile planificate ori accidentale - chiar la o analiză scurtă, vom constata graba cu privire la listarea pe bursă a S.C. Hidroelectrica S. A. Bucureşti. Acţiunea o considerăm cel puţin eronată, căci: pe de o parte, la alternativa pentru privatizarea cu investitor strategic - ce presupune cedarea controlului proprietăţii - formula listării pe bursă şi deci a vinderii unor pachete de acţiuni prin care să se facă rost de bani pentru finanţări de dezvoltare este ademenitoare doar pentru că închide gura cârtitorilor care se plâng că resurse şi piese energetice de valoare sunt externalizate străinilor. Hidroelectrica nu îşi are locul pe bursă mai ales pentru că: produce electricitate extrem de ieftin şi nepoluantă, în însuşi preţul competitiv îşi poate foarte bine finanţa modernizările şi dezvoltările curente iar din profit îşi poate continua programul de investiţii. Pe de altă parte, la Hidroelectrica elementul central este amplasamentul natural, valorificat prin mari eforturi umane şi materiale de către un grup socio-profesional de excepţie. Energeticienii constructori, din montaj sau din exploatare, sunt specialişti de pe aceste meleaguri dăruite de natură cu surse regenerabile imense. Evident, ne găsim în faţa unui dar lăsat României, de mama natură. Acest dar nu poate aparţine nici măcar în parte, prin acţiuni vândute la bursă, unor structuri private, nici autohtone şi cu atât mai puţin străine. În acest sens Hidroelectrica trebuie să rămână integral în posesia statului român iar produsul său să aparţină acestui popor şi nimănui altcuiva din considerente strategice cât şi sociale. Lansarea rapidă a Hidroelectrica pe bursă poate fi suspectă şi din analiza unui text precum acesta: "Orice restructurare, este în ultimă instanţă administrativă. Hai să lăsăm piaţa să decidă restructurarea!". De la sfârşitul acestui an, piaţa care este raportul cererii la oferta în reglementarea unei pieţe concurenţiale, duce firesc mai degrabă ca şi această restructurare este doar aparent "la voia sorţii" iar nu gândită pentru un grup.

"BĂIEŢII DEŞTEPŢI" ŢINTESC ENERGIA HIDRO IEFTINĂ

Conceptual, o analiză de logică economică exclude un dat cert: procesul constituirii unor entităţi energetice apropiate între ele, odată pe principiul obiectului de activitate integrată industria cu producătorii din hidro ori termo, comerţul ca obiect de activitate repartizat la cei din distribuţie, respectiv serviciile pentru restul operatorilor care activau şi în fostul M.E.E. se regăseşte în studiul costurilor de exploatare. Prin urmare, cuplarea de unităţi hidro cu unităţi termo - proiect pe care l-au susţinut şi consultanţi străini, angajaţi să propună soluţii pentru formarea unui preţ mediu de piaţă adecvat funcţionării unei pieţe liberalizate nu poate fi dat la o parte, fără a pune altceva în loc şi sub lupa analizei certe. Dacă s-ar lăsa să se continue, la parametri şi mai înalţi, chiar şi cu patalamaua liberalizării, aşa-zisul "jaf actual pe seama facturii prezentate populaţiei" am fi din nou martorii unui scenariu interpretativ ce se va dovedi ca şi altele, falimentar, pentru ultimul patrimoniu naţional ce încă nu a fost distrus: cel hidroenergetic . Prin soluţia cu bursa, Hidroelectrica ar rămâne amanetaţi iar activitatea ei ar putea fi suspectată de speculaţia "băieţilor deştepţi". O mare parte din producţia acesteia este deja confiscată de contracte impuse administrativ, prin contracte care au fost grevate de elemente privind protecţia socială, unele pe zece ani sau mai lungi au clauze economice înrobitoare şi tot timpul vor fi grupuri mai informate ce abia aşteaptă efectiv liberalizarea completă a pieţei de energie pentru a prelua la dispoziţia lor şi restul producţiei ieftine din surse hidro.

Constituirea unei noi societăţi prin cuplaj hidro-termo ar clarifica preferenţialitatea unor contractori, căci ar fi vorba de încheierea altor contracte, la alte costuri şi cu alte prevederi. Ar rămâne însă nesoluţionată concurenţa între producători şi mai ales s-ar sacrifica inutil un sistem performant în detrimentul unuia deja adus în agonie. Restructurarea proiectată pe obiect de activitate, regional ori prin comparaţia efectivă a costurilor şi a activităţii complementare raportată la anotimpurile de funcţionare ar înlocui logic şi economic piaţa ca decident al restructurării. Piaţa decide doar în condiţiile în care cererea şi oferta sunt strict reglementate, cum spuneam iar actul comercial se derulează în cadru competiţional onest unde părţile sunt fie protejate în mod egal de lege, fie controlate pentru respectarea principiilor care guvernează piaţa. A lăsa piaţa să decidă, înseamnă practic, ca un nou val de cercuri şi grupuri de presiune, împreună cu cei care au deja clauze preferenţiale, să preia rapid - cu banii deja pregătiţi - pachetele de acţiuni de la Hidroelectrica S.A, scoase la vânzare pe bursă. Astfel Hidroelectrica, deşi în aparenţă "Statul Român în întregime, proprietate de drept public, respectiv privat al statului", ar ajunge la dispoziţia unor încrengături de interese şi nu la realizarea obiectului de activitate pentru care a fost constituită. Inutil de subliniat că întreaga energie produsă ieftin ar fi confiscată de aceste grupuri care ar menţine presiunea asupra administratorilor şi cu siguranţă şi stabilitatea în muncă a acestora, inclusiv siguranţa sistemului energetic, ar deveni o poveste greu de controlat. În încrengătura de interese exterioare sistemului dar în legătură cu profitul lui, administratorii ar rămâne doar cu răspunderea, nu şi cu decizia. În atare context, energia din surse hidro ar fi exploatată nu cum o dictează interesele ţării şi în funcţie de situaţia meteo şi hidro, ci în şiragul "clasicelor manevre şi compensări" între grupurile de presiune iar nu între sectoarele hidro şi termo.

(Continuare în pag. 9)

“RESTRUCTURAREA” HIDROELECTRICA

(Urmare din pag. 8)

LIPSA DE TRANSPARENŢĂ ATRAGE SUSPICIUNI

În prezent Hidroelectrica S.A a câştigat o poziţie dominantă în piaţa energetică zonală. Dar nu deţine nici pe departe monopolul pieţei de energie pentru a bloca piaţa energetică. După evitarea unei serii de sincope, generate de factori obiectivi, dar nu numai, structură încă a Statului Român este singura capabilă să intre în competiţie cu greii europeni, ştiut find că vecinii din nord-est deţin mari capacităţi energetice cu produs ieftin, ce ar putea să ne scoată de pe piaţa strict concurenţială în materie de preţ. Nu în ultimul rând, Hidroelectrica S.A în sistem de producţie şi investiţii începute înainte de 1990, se confrunta, după 2003 an legislativ dezastruos în materie de armonizare cu normele zise “europene” şi cu toţi ciudaţii frământaţi de “mediu în pericol” cu situaţii dramatice. Vom rezuma o speţă, fără a localiza geografic dezastrul. Este ştiut şi acceptat de cei din domeniu că salbele de hidrocentrale realizate în aval de marile lacuri de acumulare nu afectează mediul ambient. Reducerea debitului de apă din vechea albie se transferă într-o nouă amenajare a teritorului. Asta se deduce din studii de specialitate şi nu din conferinţe ţinute de apucaţi cu diverse interese, unele mai ciudate decât altele. Nu se creează exces de umiditate şi nu se ridică pânza freatică. Acumulările sunt concepute şi ca oprelişte contra inundaţiilor. Asta rezultă din analize academice ori tehnice fără de care nu se dispune investiţia. Anii 70/80 au creat o şcoală de specialitate ce au stabilit indici tehnico-economici, printre care şi un calcul strict de producţie de energie electrică pe an hidrologic mediu. La lucrările de bază s-a adăugat o componentă substanţială de colectare din aducţiuni secundare fără de aportul cărora, finalizarea investiţiei e ratată. După 1994 apar primele sincope. Captarea unui număr de afluenţi situaţi în zone tot mai frecvent vizate de organizaţii ciudate, asociaţii greu definibile ori influenţi dar singulari beneficiari ai reconstituirii proprietăţii, devine imposibilă. Legea se aplică unilateral. Legiferarea anterioară, încă valabilă, este ignorata ori încălcată cu desăvârşire. Interesul Statului Român devine o blasfemie. Tot mai mult se perorează cu sintagma gen “Statul Român abuziv” iar opinia unor academicieni specializaţi în energie verde, analize complete ale unor corpuri de specialişti, păreri ştiinţifice şi economice totodată, sunt luate în derâdere, batjocorite sub semnătura unor semidocţi. Reducerea debitului mediu concomitent cu reducerea producţiei de energie estimată în anul hidrologic mediu pe ansamblul unei investii ce se finalizează în decenii face ca întregul efort al acestei ţări să fie la mâna unor iresponsabili ori interesaţi pe moment de orice altceva decât de respectarea expertizei în domeniu şi în final a legiferări. Se definesc zone care se suprapun cu altele, cu destinaţie încadrabilă în dezvoltarea durabilă. Se obţin ordonanţe de guvern ori urgenţă care desfiinţează un regim juridic cert al transferului normativ al terenului aferent construcţiilor industriale. Se transferă terenuri pe care se găsesc instalaţii şi uvraje. Se creează în genere stări juridice care nu pot fi puse în practică de către o minte sănătoasă.

În concret, o Hotărâre a Guvernului nr. 230 din 4 martie 2003 stabileşte noi delimitări şi limite pentru o structură dată în administrarea unei forme juridice, ce nu poate fi definită nici ca organism fără scop lucrativ şi nici în componenţa Guvernului României. Nu se notifică factorii implicaţi, persoane juridice ori fizice ultimele, asociaţii de proprietari în curs de punere în posesie nu se ţine cont de regimul tabular al terenului din evidenţele funciare şi mai grav, se ignoră cu rea intenţie investiţia Statului Român, finanţată de contribuabil şi nu din fonduri structurale, nerambursabile ori cum s-ar numi ele în limbaj acoperitor partizan. Toate eforturile celor ignoraţi se opresc la nivelul agenţiilor şi structurilor de avizare, dela centru până la cele mai de jos echipe de funcţionari, toţi clamează “normele europene” fără a fi în stare să le precizeze în număr şi articol. Studii realizate la cel mai înalt grad de profesionalitate, concluzii ale unor componente ştiinţifice ale Statului Român privind impactul asupra mediului sunt blocate de puncte de vedere adverse, fără nici o motivare juridică. De cea ştiinţifică nici nu poate fi vorba. Se solicită mereu interzicerea lucrărilor, cu ignorarea datelor suplimentare ori a argumentelor furnizate de specialiştii din domeniu. Coalizarea unor forţe şi interese fără susţinere tehnică ce nu-şi pun problema ignorării eforturilor umane şi materiale făcute pe parcursul a patru decenii, ar trebui să facă obiectul instituţiilor abilitate ale aceluiaşi Stat Român, singur acţionar. Singur şi în faţa crizei energetice şi a interesului legitim, sub aspectul producerii unei energii ieftine şi ecologice, care până la urmă este o problemă socială şi abia apoi una economică.

Dar, mai grav, anularea unor componente a programului investiţional va conduce la anularea tuturor eforturilor Statului Român, pe mari segmente întreaga activitate anterioară devenind inutilă, în mare parte pierdută pentru totdeauna. Masivele construcţii hidroenergetice nu pot fi conservate. Acumulările neutilizate se colmatează. Şi ignorarea punctelor sensibile ale secolului, deopotrivă a energiei viitorului, în ţara ta ori în componenta europeană, dă de gândit. Anul 2009 stă şi el sub semnul dezbaterii. Pe de o parte între statele Uniunii Europene.

Apoi între Rusia şi Bruxelles. De asemenea o componentă separată grupează Rusia faţă în faţă cu Germania, Polonia şi Ucraina. Vedem că în jurul energiei se declansează cele mai mari provocări ale momentului. Pentru orice stat al lumii, problema energetică se constituie ca un domeniu strategic şi o componentă a securităţii naţionale.

Nu în ultimul rând, cedarea unei părţi din sistemul energetic industrial producţia înseamnă cedarea unei părţi din suveranitatea economică naţională. Interesul U.E, cel mai des folosit termen cu referire la politica energetică, este cel de strategie. Iar strategia în domeniul energiei este de siguranţă comunitară. O reorganizare făcuta la repezeală şi în lipsă de transparenţa a calculelor pe termen mediu şi lung atrage suspiciunea manevrelor ce frizează infracţionalitatea economică. Orice transfer de active din cadrul patrimoniului Statului Român în planul unei aparente privatizări, ce duce la diluarea obiectului de activitate ori a creerii unei structuri, greu de controlat şi care ar atrage firmele căpuşă, nu poate să treacă neobservat, contribuabilii considerându-se periclitaţi măcar şi pentru că ar trebui să susţină şi structuri supradimensionate şi total neeficiente, cât şi structuri economice politizate, cu riscul apariţiei de conflicte de interese între părţile componente.

TRAIAN OPRONI

Notă: Următoarea expunere va face referire la structura “holding”- ului şi strategia energetică europeană, cu aplicabilitate în România.

Lumea de azi

PUBLICAŢIE DE ANALIZĂ ŞI INFORMARE A JUDEŢULUI HUNEDOARA

Director General
Daniel MARIŞ
0766.559.627

Editor
Dan BORDEIANU

Redacţia
Oana DAN
Mihaela PĂUNESCU
Mihai IONESCU
Lucian COSTA
Alexandru ROMAN
Traian OPRONI

Colaboratori permanenţi
Dumitru SUSAN
Valeriu BUTULESCU
Dumitru HURUBĂ
Gheorghe GRÜN
Nicolae STANCIU

Tehnoredactare
Mircea VOICULESCU

Director difuzare
Stejărel IONESCU
0728.023.271

Director Marketing
Dan Lazăr
0723.402.600

Corespondenţă:
CP 44, Oficiul Poştal 1, Deva
E-mail: lumeadeazi2003@yahoo.com
Tipografia GRAPHO TIPEX Deva
ISSN 1543 7246

Cronica sentimentală

Anul în care a renăscut Gimnastica şi a murit Corvinul

Cu destulă tristeţe, cu resentimente şi frustrări, condimentate cu o bună cantitate de scârbă şi mizerie, în care se scaldă, mai ales, fotbalul, dar şi tot sportul în general, ca şi România toată câtă mai este, mă întorc la vechiul meu pix de cronicar sportiv. Pe care l-am abandonat pentru unul, credeam eu, mai potrivit, mai necesar şi util vieţii noastre în tranziţie, un pix mai sofisticat, cu gel şi bilă de 0,5, bun de încondeiat moravuri şi năravuri noi, aşa-zis democratice, reformatoare şi promiţătoare. Care pix s-a tocit, şi lasă dâre rău mirositoare, fiind alimentat non-stop, de 19 ani, din canalul colector al tuturor zoaielor ce spală pământul şi faţa ţării, angajate şi vândute precum curvele, prin toate coplăraiele pământului.

Deci, înapoi, la CRONICA SENTIMENTALĂ!

După ce, ori din prostie, ori din ticăloşie, precum marii vânzători şi prădători de avuţie naţională, politicieni şi jurnalişti, cu ghilimele, au reuşit să-i scoată, după Atena 2004, din gimnastică pe Octavian Belu şi Mariana Bitang, din sport pe Iolanda Balaş, pe Elisabeta Lipă, Francisc Vaştag, şi să dărâme cam tot sportul din vârful performanţei, am ajuns în China chinuindu-ne agonic pentru un pumn de medalii. Şi acelea, cucerite mai mult ca rezultat al unor merite şi calităţi personale, decât ca rezultate ale unui sistem, ale unei structuri organizate şi coordonate, ale unei politici sănătoase pentru sănătatea unei ţări locuite, populate. Vezi medaliatele cu aur Constantina Diţă, Alina Dumitru, Sandra Izbaşa. Excepţii, canotoarele Viorica Susanu şi Georgeta Andrunache, supravieţuitoarele unei structuri ce nu murise complet între 2004 şi 2008, precum flota de kaiak-canoe a lui Ivan Patzaichin. Sigur, cineva, şi cu destul temei, mi-ar putea reproşa că şi Sandra Izbaşa ar putea fi o excepţie, în acelaşi înţeles al supravieţuirii organizării existente la Deva după 1978. Pe care eu însumi o susţin ca viabilă, ca argument forte împotriva acelor berbeci ce tot bat în Cetăţuia Gimnasticii din Deva, cu înverşunare, ură şi venin al invidiei. Dar Sandra se regăseşte între laureatele aurite mai mult decât echipa sa datorită valorii exerciţiului său la sol şi calităţii personale care au înnobilat desenul coregrafic conceput de Valer Puia. Omul uitat permanent din enumerarea jurnalistică a celor care pregătesc lotul feminin de gimnastică la Deva. Boală veche a presei, care-şi focalizează reflectoarele doar asupra „şefimii” oricărei structuri, omiţând cu vinovăţie şi puţin tembelism „omul muncii”, pe cel ce produce, afişându-l doar pe „şef”, transformat în vedetă. Aşadar, şi pentru a-i face dreptate lui Valer Puia, măcar la sfârşit de an, şi pentru a scuza omisiunea sau reaua-credinţă jurnalistică, să reţinem că-n 2008, în China, la Olimpiadă, gimnastica feminină românească a redevenit aurie prin Sandra Izbaşa şi Valer Puia, şi se menţine arămiu-argintie prin rezistenţa şi tradiţia grupului de la Deva! Cât va mai rezista...

Şi totuşi, 2008 a fost cel mai slab an olimpic în sportul românesc din 1976 încoace! Ca să ne referim tot la un an olimpic, dar de naştere a gimnasticii româneşti la acest nivel! Prin Nadia. Nu discutăm aici cauze şi vinovăţii pentru acest regres. Ar fi şi zadarnic. Dar cineva, care, pe alte meleaguri există şi se cheamă STAT, dacă ar exista şi-n România, ar putea face treaba asta. Cum statul nu prea există, atunci vinovăţia nu revine nimănui! Cel mult, absenţei STATULUI...

În schimb, dacă trecem la fotbal, lucrurile se schimbă. Asta, în primul rând, pentru că nici azi fotbalul nu este, ba chiar mai puţin ca-n trecut, un SPORT! Niciodată n-am nominalizat fotbalul între sporturi. Dimpotrivă, şi atunci când nu era privatizat, şi aparţinea unor organisme şi departamente statale, sindicate, Ministerul Apărării, Ministerul de Interne, Ministerul Învăţământului sau mari întreprinderi socialiste, dar şi mai mici, ba chiar şi unor ceapeuri, fotbalul nu-l priveam şi tratam ca pe un sport, ci ca pe o activitate de larg interes public, social, care ascundea foarte mari lucrături mai puţin... sportive şi, deci, necurate, dar acceptate tacit, chiar oficial! Inclusiv la înalt nivel de partid şi de stat, ba chiar la cel mai înalt nivel... Împreună cu un larg evantai de ilegalităţi salariale, sociale, morale, sau de inversare a valorilor. Aşa s-a putut afirma şi dezvolta, de pildă, F.C. Scorniceşti, ajunsă în A şi, deci, şi pe terenul Corvinului, care, la acea vreme era purtătoarea de drept a unei idei de joc proprie, spectaculoasă, eficientă, lansată de Mircea Lucescu prin talentul unor Mişa Klein, Nelu Peteu, Romică Gabor, Ioan Andone, Mircea Rednic, Florică Văetuş, Fane Dubinciuc, Dorin Mateuţ, Dorin Nicşa, D. Târnoveanu, I. Bogdan, D. Gălan, şi să mă ierte cei pe care i-am omis...Vreme la care, la meciurile cu echipa din Scorniceşti, galeria care atunci era şi mai civilizată şi mai inspirată scanda: „Ceape, ceape! Ceapă şi cartofi nu e!”. Adevăr crud pentru contemporani, între care se nimerea uneori şi secretarul judeţean de partid cu agricultura şi cu sportul. Că era la fel ca acum: la agricultură şi la fotbal toţi se pricepeau. Acum sfera priceperii este şi mai largă: pricepuţii de azi „ştiu” şi democraţie, şi politică, şi economie de piaţă, şi europenisme, un singur lucru le lipseşte: cartea! Chiar având colecţii de diplome şi masterate... Şi se speria tov.-ul cu agricultura, de la judeţ: „Ce mă, m-or văzut pe mine şi de-aia ţipă de-astea agricole?” Nu, dom'le, ci pentru că-i echipa ceapeului din Scorniceşti, îl linişteam pe om, altfel băiat de treabă... Dar, în timp, pe măsura creşterii tupeului, echipa din Scorniceşti a devenit F.C. Olt, a avut preşedinte pe veşnicul Mitică Dragomir, acesta de-i zice şi Mitică de la Ligă şi invers, iar la Revoluţie îl avea antrenor pe Cornel Dinu, fugit cu 4 etape mai înainte de la ”U” Cluj, pe care o adusese deja la -4, cifră fatidică pe-atunci; marele Dinu, ”Mister” azi, colonel atunci, de MI, apoi de MFA, cât a fost la Tg. Mureş, general azi, maestru şi profet de bune maniere şi moravuri în fotbal şi-n cărţi bine scrise... Dar nu prea sincere... Tot la vremea tupeului, de parcă n-ar fi fost de-ajuns cu Dinamo, Steaua, Victoria, echipe militare de armată, de interne şi de miliţie, a fost adoptată şi o veche echipă muncitorească, Flacăra Moreni, de către Securitate, sub directa autoritate a şefului acesteia, Tudor Postelnicu, care echipă i-a prilejuit dizidenţă lui Traian Ungureanu TRU, cronicar de talent la „Viaţa Studenţească” acolo unde şi-au început cariera ziaristică mulţi... jurnalişti de renume democratic şi de elită azi -, cu titlul unei cronici: „Morenaşterea fotbalului românesc”.

Pe la noi, majoritatea echipelor erau sindicale, muncitoreşti adică, dezvoltate pe lângă mulţimea minelor din judeţ, cele mai de vârf, ca Jiul Petroşani, beneficiind şi de o susţinere consistentă şi din partea centralei sindicale U.G.S.R. În timp ce Corvinul s-a contopit cu drept a nu mai ştiu câta secţie a Combinatului Siderurgic Hunedoara, pe vremea directorilor, adevăraţi „generali” Costache Trotuş, Sabin Faur, Neculai Agachi, atât prin performanţele economice ale Combinatului, cât şi prin dezvoltarea activităţilor sociale destinate siderurgiştilor, vreo 19.000 la vremea respectivă. S-au construit baza de agrement, cu terenuri, piscină şi popicărie, la Cinciş şi Casa Albă, a fost adus un vaporaş de agrement pe lac, bazinul de înot, arena de popice şi echipa de podium, baza de la Valea Seacă; siderurgiştii evidenţiaţi primeau gratuit găzduire, la sfârşit de săptămână, prin rotaţie, sus la Cinciş, în hotelul-restaurant... S-au băgat bani mulţi în consolidarea unei echipe bune la Corvinul, unde Ilie Savu, apoi Ştefan Coidum aduceau în valuri jucători din Bucureşti şi de aiurea. Până a ajuns aici Mircea Lucescu, refuzând plecarea peste hotare aprobată unor sportivi de clasă aflaţi la cântecul lebedei, drept mică recompensă pentru serviciile aduse României pe bani puţini. Aşa a ajuns, de pildă, marele handbalist Gh. Gruia, în Brazilia. Iar Mircea Lucescu la Hunedoara, şi inegalabilul cronicar Ioan Chirilă, nea Vania, a ajuns să ţină, să devină corvinist, fan Corvinul, cum s-ar zice acum... Dar degeaba ar mai exista fani Corvinul, căci Corvinul nu mai este! A murit. A doua oară! Privatizarea a dăunat grav Corvinului! Dl. Mital nu o ţine cum se cuvine pe Oţelul Galaţi. Cu Corvinul nici nu s-a încurcat. A lăsat-o pe seama micilor întreprinzători. Şi a primarilor prea ocupaţi de politica umplerii propriilor buzunare şi ale aliaţilor ocazionali. Dar toţi care au fost, care au candidat şi care... este, absolut toţi!, au folosit, s-au folosit de Corvinul, de fapt gloria şi numele echipei, care, în anii '80, au redat Hunedoarei nobleţea Castelului şi ţăria oţelului... Corvinul, azi nu mai este nici măcar agent electoral!

Amintiri. Atât au mai rămas. Din Corvinul. Din Hunedoara...

Nicolae Stanciu

Poezii care vor rămâne

PABLO NERUDA

NEMURIRE

Moare câte puţin cine se transformă în sclavul obişnuinţei, urmând în fiecare zi aceleaşi traiectorii; cine nu-şi schimbă existenţa; cine nu riscă să construiască ceva nou; cine nu vorbeşte cu
oamenii pe care nu-i cunoaşte.

Moare câte puţin cine-şi face din televiziune un guru.

Moare câte puţin cine evită pasiunea, cine preferă
negrul pe alb şi punctele pe "i" în locul unui vârtej de emoţii, acele emoţii care învaţă ochii să strălucească, oftatul să surâdă şi care eliberează sentimentele inimii.

Moare câte puţin cine nu pleacă atunci când este nefericit în lucrul său; cine nu riscă certul pentru incert pentru a-şi îndeplini un vis; cine nu-şi permite măcar o dată în viaţă să nu asculte sfaturile "responsabile".

Moare câte puţin cine nu călătoreşte; cine nu citeşte; cine nu ascultă muzică; cine nu caută harul
din el însuşi.

Moare câte puţin cine-şi distruge dragostea; cine nu
se las ajutat.

Moare câte puţin cine-şi petrece zilele plângându-şi
de milă şi detestând ploaia care nu mai încetează.

Moare câte puţin cine abandonează un proiect înainte
de a-l fi început; cine nu întreabă de frică să nu se facă de râs şi cine nu răspunde chiar dacă cunoaşte
întrebarea.

Evităm moartea câte puţin, amintindu-ne întotdeauna
că "a fi viu" cere un efort mult mai mare decât simplul
fapt de a respira.

Doar răbdarea cuminte ne va face să cucerim o fericire splendidă. Totul depinde de cum o trăim...

Dacă va fi să te înfierbânţi, înfierbântă-te la soare
Dacă va fi să înşeli, înşeală-ţi stomacul
Dacă va fi să plângi, plânge de bucurie
Dacă va fi să minţi, minte în privinţa vârstei tale
Dacă va fi să furi, fură o sărutare
Dacă va fi să pierzi, pierde-ţi frica
Dacă va fi să simţi foame, simte foame de iubire
Dacă va fi să doreşti sa fi fericit, doreşte-ţi asta în
fiecare zi...

BĂILE HERCULANE

ÎNTRE MIROSUL SULFUROS AL TRECUTULUI ŞI INDIFERENŢA APOCRIFĂ A PREZENTULUI

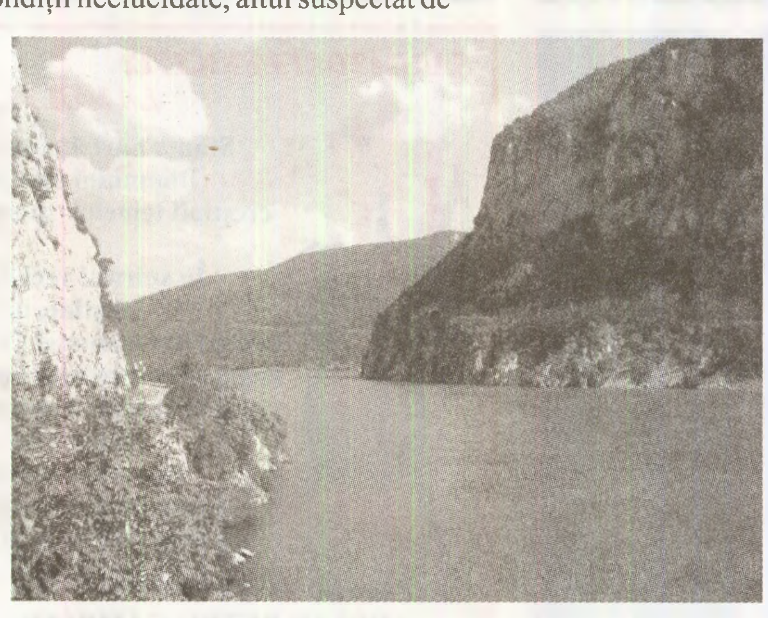
Zici Băile Herculane şi vezi dezastrul imobiliar. Se aşteaptă să cadă şi zidurile. Se vizează terenurile. La început au căzut frescele imperiale, cu încărcătura lor de unicat cât trei volume de istorie contrafăcută. Au dispărut teracotele! Erau valori inestimabile. Tablourile şi mobilierul s-au volatilizat! Pot fi găsite în noile "viloaie" ce au răsărit pe Clisura Dunării. Bătrânele balustrade, unice în Europa, turnate din fontă la Viena au luat şi ele drumul "căsoaielor de neam prost" ori mai rău, au ajuns la centre de recuperare a fierului vechi. La început au fost lăsate să cadă învelitorile. Ţigla turnată la Jimbolia s-a mişcat doar, ca apoi să fie luată de vânt. Acum cad şi zidurile. Grămezi de moloz vor împânzi Valea Cernei. Apa cu miros de sulf se va strecura printre gunoaiele neridicate cu anii şi printre moloz.

Pe alei te întâmpină figuri triste. Pentru şoferi, o bucurie: poţi parca oriunde. Vechiul "oraş staţiune" e pustiu. Rareori trece o maşină. Se merge pe mijlocul drumului. În oraşul de jos, agitaţia tonetarilor e talcioc.

Dezastre imobiliare girate de o justiţie strâmbă

Dezastrul de la Băile Herculane are la bază inginerii financiare. Majoritatea lor au avut concursul justiţiei cărăşene. Cea mai ciudată din România! Cenzurate la Timişoara, hotărârile judecătoreşti te crucesc pentru că obligă structuri încă de stat, la plăţi înzecite în contul şmecherilor investitori. Obligarea proprietarului să renunţe la beneficiul locaţiei ori să cedeze gratuit investiţiile, constatarea stingerii litigiilor între părţi, cu stabilirea fictivă a investiţiilor realizate şi altele, cum numai în instanţele bănăţene poţi găsi, sunt deplin acoperitoare afirmaţiei anterioare. Pe de altă parte, bătrânii sponsorizaţi de Ministerul Muncii ş.a., veniţi la tratament, rămân netrataţi, trataţi cu indiferenţă de ultimii salariaţi neplătiţi cu lunile ori se tratează singuri cu apa ce curge fără încetare de două milenii, în mizere ţevi montate artizanal, printre gunoaie şi moloz.

Staţiunea Băile Herculane e paralizată. Peste tot planează stafiile a doi/trei "mari". Unul sinucis în condiţii neelucidate, altul suspectat de asasinat între parteneri şi un altul, beneficiar al celebrei ascensiuni de la portar de hotel, nici măcar recepţioner, la acela de politician nastasian apoi investitor şi cumpărător pe nimic, de-a valma de terenuri şi acareturi ce stau să cadă în aşteptarea preluării terenului pentru noi construcţii, din beton, bolţari şi termopan, sunt deja părţi de folclor zonal.

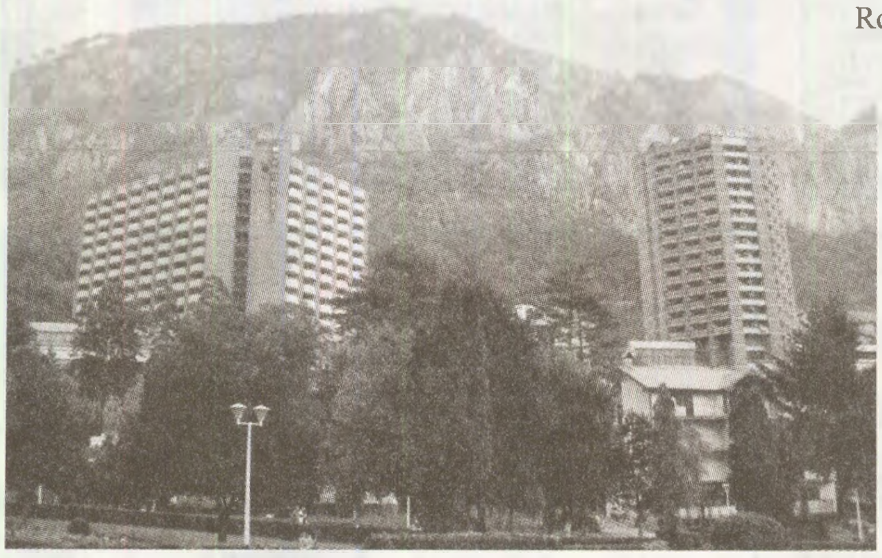
Altădată cu mii de locuri la tratament, Băile Herculane de azi sunt locul dezastrului imobiliar. În faţa ochilor se perindă degradarea până la ruină a ceea ce era demult mândria Europei. Turismul a dispărut. Cei câţiva rătăciţi amplifică tragedia. Peste tot se simte că nu s-a mişcat un deget pentru întreţinere ori reparaţii. Un dezastru imobiliar premeditat.

Clisura Dunării, poartă dintre creaţie şi natură sălbatică

Început de vară. Perioadă a extremelor. De la diferenţa ori apropierea dintre zone - Băile Herculane / Clisura Dunării, la rostul omului / demolator în cazul dintâi şi ziditor în cel din urmă - calea e scurtă.

La urcarea pe vapor - ruginit şi neîngrijit, asistat de trei oameni plictisiţi, care se speculează unul pe altul - rămâi copleşit de căldură. Dunărea de altădată, spaima navigatorilor, azi adâncă şi lată după zăgăzuirea dată de mâna constructorilor energeticieni la Porţile de Fier, curge printre malurile abrupte. Sub ape, taine de mult uitate. Printre nisipurile din adâncuri, netulburată zace insula Ada Kaleh. Amintirea unei excursii din anii copilăriei se leagă de clădirile cu multe prăvălii aflate în curs de părăsire. Geamuri sparte şi faţade neîngrijite par parcă o imagine la scară redusă a Băilor Herculane de azi. Dunărea la Cazane era ieri spaima navigatorilor. Azi sălbaticul fluviu de odinioară curge leneş şi impresionează călătorii străini până la copleşire, cu malurile lui impunătoare. Sate ori biserici din Şviniţa, Ieşelniţa, Dubova ori Ada Kaleh-ul sacrificate unui obiectiv economic de cea mai mare importanţă pentru România dintre milenii, mai ascund nostalgii şi tristeţi ce se sting odată cu viaţa. Anii au trecut. Pe malul românesc al Dunării răsar casele îmbogăţiţilor din embargou. Ori sunt ale "bucureştenilor acaparatori" cum zice unul dintre marinari. El mai zice şi de stâncile "Babacăi" de la Gura Văii, reperul care marchează începutul "clisurii cetate aşezată la gura unui defileu". Priveliştea este ameţitoare. Nu poţi să nu priveşti la vecinii sârbi şi să te gândeşti la trupurile celor înecaţi, în cursa disperării spre o bunăstare a apusului, de multe ori înşelătoare.

Fără să-ţi dai seama, te simţi copleşit până la lacrimi: tu, fiu al Retezatului, Petreanului ori călător în Parâng, constaţi: Dunărea la Şviniţa, la Ieşelniţa, la Berzasca sau la Dubova nu are asemănare pe lume. Nici măcar cu ceea ce, ea însăşi a creat la vărsarea în Marea Neagră.

Frumuseţea este pe jumătate creaţia omului înzestrat cu spiritul înzidirii binelui: constructorul de hidrocentrale. Lumile vechi au dispărut lăsând locul iniţiativei naturii. Fluviul a luat în stăpânire sălbăticia.

Aşa cum arată azi, Dunărea cuminţită la Porţile de Fier produce curent electric iar în aval, cu alaiul de rezervaţii naturale, cu monumentele şi priveliştile, cuprinse în imaginile ce vi le prezentam, a devenit una din marile atracţii turistice ale Europei. Păcat de plictisul comercianţilor ori răutatea formatorilor de opinie care încă şi-o mai dispută ca făcând parte din "Banatul istoric" iar nu din teritoriul "artificial înfiinţat al Mehedinţiului", uitând că şi acesta era de fapt "Banatul de Severin".

Traian OPRONI

Primăria Comunei Criscior

Fie ca aceste clipe de sărbătoare ale „Naşterii Domnului", unice prin sfinţenia şi liniştea ce ni le aduc în suflet, să vă însoţească pe tot parcursul anului, iar Noul An să vă aducă sănătate, fericire şi căldură în suflet!
LA MULŢI ANI!

Primar
OVIDIU FURDUI

Cu ocazia Crăciunului şi a Anului Nou 2009 dorim să transmitem colaboratorilor, partenerilor, salariaţilor firmei şi familiilor acestora gânduri curate de sănătate, împliniri în muncă şi viaţă.

Crăciun Fericit! şi La Mulţi Ani!

Dir. Sucursala HIDROCONSTRUCŢIA
Filiala Râul Mare,
Dipl. Ing. IOAN RADU

MINVEST SA DEVA

Sărbătoarea sfântă a Crăciunului şi a Noului An 2009 îmi oferă plăcutul prilej să mă adresez minerilor, întregului personal din unităţile ce fac parte din Compania Naţională MINVEST SA DEVA, colegilor, beneficiarilor şi colaboratorilor şi să le transmit cele mai călduroase urări de bine, sănătate şi fericire însoţite de strămoşeasca urare „LA MULŢI ANI!"

Director general
POMPILIU CRAI

De Sfânta Sărbătoare a Naşterii Mântuitorului Nostru Iisus Hristos, dorim să transmitem tuturor locuitorilor comunei Baru Mare, cât şi angajaţilor instituţiei noastre, cele mai bune gânduri şi cele mai calde urări de sănătate, multe împliniri şi fericire alături de cei dragi.

La mulţi ani!

DANIEL RĂDUCANU
Primarul comunei Baru Mare

PRIMĂRIA BRAD

În numele Consiliului Local şi al meu personal doresc ca spiritul Crăciunului să aducă tuturor locuitorilor oraşului BRAD multă sănătate şi fericire cu bucurii şi satisfacţii depline în împlinirea tuturor dorinţelor.

Primar
FLORIN CAZACU

PRIMĂRIA COMUNEI BĂCIA

Sărbătoarea Naşterii Domnului şi a Anului Nou 2009 să vă aducă multe bucurii, sănătate, fericire şi bună înţelegere pentru toţi locuitorii comunei noastre. Să aveţi parte de pace sufletească, împliniri şi belşug în case.

LA MULŢI ANI!
SĂRBĂTORI FERICITE!

Primar,
EMIL RÎŞTEIU

PRIMĂRIA COMUNEI ROMOS

Dorim ca Sărbătorile Crăciunului şi Anului Nou 2009 să aducă comunei Romos, colaboratorilor, salariaţilor şi familiilor acestora sănătate, bucurii şi lumină în gânduri.
SĂRBĂTORI FERICITE!
LA MULŢI ANI!

Primar,
MIRCEA PĂTRÂNJAN

PRIMĂRIA GHELARI

Sărbătoarea Naşterii Mântuitorului nostru ne aduce bucurie şi pace sufletească, speranţa unui an mai bun alături de cei dragi.
Fie ca noul an să vă aducă în case numai lumină şi căldură, să aveţi parte de linişte şi bucurii.
Sărbători Fericite!
şi
La mulţi ani!

Primar,
IOAN BULBUCAN

PRIMĂRIA ORAŞULUI GEOAGIU

Sfintele sărbători de iarnă Naşterea Domnului şi Anul Nou 2009 ne oferă minunata ocazie de a adresa locuitorilor cele mai sincere urări de sănătate şi fericire. Fie ca Noul An să vă aducă în case numai lumină, căldură şi să aveţi parte de linişte şi bucurii.

Primar,
Ing. SIMION MARIŞ

PRIMĂRIA BĂNIŢA

Urează salariaţilor primăriei, consilierilor locali, cetăţenilor comunei şi colaboratorilor, cu ocazia Sfintelor Sărbători de iarnă şi a Anului Nou 2009, multă sănătate şi prosperitate.

SĂRBĂTORI FERICITE ! şi LA MULŢI ANI !

Primar,
MARTIN BURLEC

PRIMĂRIA SĂLAŞUL DE SUS

Fie ca magia sărbătorilor de iarnă, cu zvon de colinde şi clopoţei, să aducă fericire, sănătate şi bunăstare în cămine, tuturor cetăţenilor din SĂLAŞU DE SUS, sincere felicitări consilierilor, personalului primăriei şi tuturor colaboratorilor.
CRĂCIUN FERICIT!
LA MULŢI ANI!

Primar,
SORIN MARICA

SĂRBĂTORI FERICITE!
LA MULŢI ANI!

Sfânta Sărbătoare a Naşterii Domnului este pentru toţi creştinii temeiul speranţelor de mai bine!
În spiritul vechilor tradiţii creştine, urez tuturor locuitorilor comunei Certej cât şi angajaţilor instituţiei noastre, ca sărbătoarea luminoasă să fie pentru fiecare dintre dumneavoastră prilej de bucurie, să vă aducă în case belşug, sănătate şi putere de muncă.

Primar,
ADRIAN PETRU CÂMPIAN